

Шквалистий вітер і заметіль того ранку у Чопі стали для мене не єдиною несподіванкою. З'ясувалося, що командир 18-го окремого мостового загону, про який "Львівський залізничник" вирішив розповісти читачам із нагоди Дня захисника Вітчизни, підполковник Борис Полухтович якраз збирався у відрядження. Поспілкуватися з ним вдалося якихось п'ятнадцять хвилин, проте наша бесіда видалася цікавою і змістовною.

– Основне завдання нашої частини – відновлення та технічне прикриття залізничної колії, – розповів Борис

Незважаючи на загалом сувору зиму, наш особовий склад продовжує працювати на об'єктах. Один із них – у Мукачевому, там ми виконуємо роботи вже четвертий рік. Підприємство займається перекачуванням скрапленого газу, а ми для них будуємо широкі та вузькі під'їзні колії. Такий замовник для нас вигідний, бо забезпечує нас роботою цілий рік.

Не секрет, що у сьогоднішній армії питання забезпечення житлом одне з найгостріших. Ми

За попередні роки вдалося вирішити проблему з теплом. Сьогодні його забезпечують три автономні газові котельні. Цієї зими в найбільші морози у казармах було +20.

Успішна робота підрозділу безпосередньо залежить від кадрів. Сьогодні лише 3-5 осіб з кожного призову виявляють бажання залишитися на контрактну службу. Головна причина – низька зарплата. Вчорашній солдат при переході на контракт отримує всього 1300 грн на місяць. Щоправда, наші спеціалісти часто виїжджають на роботи у відрядження, де відрядними "набігає" ще майже стільки ж плюс безкоштовне харчування.

Погода, як бачите, нас не жаляє. Хоча наш клімат трохи м'якший, та простоювати через холоди і снігопади ми собі не дозволяємо. Постійні замовники нашою роботою задоволені, і з року в рік їх кількість збільшується. Географія виконання робіт – від Чернівців до Львова і, звичайно, усе Закарпаття.

Техніка наша не нова, проте маємо зразки, якими можна по-

глибина у районі залізничного вокзалу дорівнювала б семи метрам. Фактично наша військова частина врятувала вокзал.

Заступник командира частини, начальник транспортно-технічної частини майор Сергій Рижак брав безпосередню участь у

– Основне наше завдання – охорона та оборона техніки, – розповідає виконавч об'єктив командира взводу охорони старший

прапорщик Віталій Вакерич. – Здійснюємо цілодобове патрулювання. Крім того, чергуємо на КПП. Солдатами ми задоволені, з

Військовий загін залізничного призначення

Ярославович. – Згідно з технічним завданням, військова частина може здійснювати будівництво земляного полотна в об'ємі 1,7 тис. кубометрів на добу плюс відновлення малих і середніх мостів довжиною 24 погонних метри на добу. У нас є обладнання для виготовлення дерев'яних паль та для їх забивання на глибину до 8 м, а також для забивання паль із залізобетону. Це особливо актуально, бо у районі базування військової частини часто трапляються паводки.

змогли вирішити проблему в основному. Будемо житло для своїх черговиків. У 2006 році в Ужгороді збудували трисекційний будинок на 40 квартир. Квартири отримали всі черговики-військовослужбовці та наші військові пенсіонери. Торік здали новий 24-квартирний будинок у Чопі. Там квартири отримали військовослужбовці, що служать у нашій частині. До речі, будинки збудовані з урахуванням підвищеної сейсмічності району. Є в частині й гуртожиток на 11 сімей.

хвалитися. Наприклад, 30-тонний кран на базі автомобіля КРАЗ. Таких кранів в усьому Закарпатті лише три. Зрозуміло, що під час сезону робіт машина не простоє. Зараз розпочалися роботи зі спорудження приміщення школи у селі Червоне біля Чопа. Там ми будемо виконувати всі кранові роботи.

Незважаючи на заметіль, функціонування військової частини проходить за чітким графіком. Наприклад, бібліотекар військової частини Любов Баторик саме проводила чергове суспільно-політичне інформування для особового складу строкової служби.

Інша група солдатів була в кімнаті бойової слави, де заступник командира військової частини з виховної роботи підполковник Ігор Молодаїкін розповідав про бойовий шлях та історію підрозділу (на фото вгорі ліворуч).

– Сьогодні далеко не кожен знає, що залізничні війська були сформовані ще у 1863 р. і пройшли 8 етапів реформування аж до підпорядкування Державній спеціальній службі транспорту Міністерства інфраструктури України, – розповів Ігор Володимирович. – Нашу бригаду сформували 1 липня 1941 р., вона пройшла воєнними шляхами аж до Берліна.

Під час подорожі поїздом зі Львова до Ужгорода привертає увагу велика кількість мостів, тунелів та віадуків. Відновленням цих споруд після війни займалися підрозділи нашого об'єднаного загону, що базуються у Львові, Червонограді та Чопі.

Для Закарпаття характерними стали часті паводки. Найбільш масштабний стався в Чопі п'ять років тому. Тоді в авральному порядку ми наростили висоту дамби довжиною 7 км. Без цього центральній частині міста загрожувало затоплення. Уявіть собі, найменша

роботах з нарощення висоти дамби. Він згадує, що її підняли практично на 1 метр по всій довжині. Реконструкція тривала майже 7 місяців – із квітня по грудень.

– Про службу у нашій частині можу сказати дуже коротко, – розповідає майор Рижак. – Навіть якщо людина приходить до нас із купленими правами, а таке, повірте, не рідкість, за час служби ми зробимо з такого солдата професійного водія. Було б лише бажання. За 8 років служби у Чопі я отримав трикімнатну квартиру. Це – відчутний стимул для служби, тим більше, що у місті майже не будують житла.

Солдат Юрій Козак прибув до частини з Чернігівського навчального центру, його родина походить із Херсона, а 6 років тому переїхала до Хуста.

– Усі навички з ремонту автомобільної техніки я отримав уже в армії, – розповідає Юрій. – Сьогодні я працюю в автопарку і сподіваюся, що до завершення служби отримаю хорошу і потрібну спеціальність.

молодший сержант Володимир Штогрін вважає, що командувати взводом неважко, бо хлопці все розуміють і допомагають. Йому залишилися відслужити три місяці, потім повернеться додому на Хмельниччину, де його чекає коха-

на дівчина Яна. Попри це, молодший сержант Штогрін переконаний, що час у війську не минув марно.

Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора

